

Ode aan de verbeelding van Wim Helsen

Cabaret

'Bij mij zijt ge veilig' door Wim Helsen.
Regie: Pieter Bouwman en Randall Casaer.
Morgen in Goirle (Jan van Besouwhuis),
15/11 in Goes (Theater de Mythe), 17/11 in
Wageningen (Theater Junushoff). Tournee
t/m 8 juni 2006. Informatie: 071-5133985,
of www.harrykies.nl

De eerste woorden die Wim Helsen zegt, zijn: „Zoals u ziet ben ik alleen gekomen vandaag.” Intrigerend begin, zo'n zin suggereert een hele wereld die (nog) niet meteen wordt verteld. Een zin ook, die onmiddellijk een lach ontlokt, omdat Helsen er even over doet om hem uit te spreken. Wim Helsen is een puike verhalenverteller. Dat bleek al bij zijn debuut 'Heden soup', geprezen door pers en publiek.

Hij werd er vorig jaar voor bekroond met de Neerlands Hoop, de VSCD Cabaretprijs voor een opvallend programma. Net als in zijn vorige voorstelling is in 'Bij mij zijt ge veilig' een man aan het woord. Ditmaal geen rare snuiter die soep maakt, maar een man die uit is op macht. In zijn huwelijk moest hij al de baas zijn en nu wil hij ons met zijn verhaal zo bedwelmen dat wij hem als de Grote Leider gaan zien. Wij zijn zijn volk, hij is onze koning en de genezer van al het onzichtbare lijden.

Om ons zover te krijgen, creëert hij een soort exclusiviteit, gebaseerd op angst. Helsen laat de mensen en alles wat zij kennen verdwijnen. Alleen hier in het theater is alles nog normaal. Een eiland van vertrouwdeheid.

Maar vertrouwen heerst er niet. En Wim Helsen voedt ons met strakke hand op: als wij onze vijand niet eerst verzwelgen, worden wij zelf verzwolgen. Dus we zullen keihard moeten zijn en natuurlijk moeten we onvoorwaardelijk in hem geloven.

Dit verhaal wordt doorspekt met de nodige zijwegen waarin Wim Helsen lekker kan doordraven. Zoals meer Vlamingen beheerst hij de kunst van het absurdisme, Helsen is er meester in. Volop rare wendingen en verrassingen. Een paardenimitator die prijzen wint, dode betovergrootmoeders die geprezen worden, een salamander met witte sportsokken, tegenstribbelende vossen, een wolk in de vorm van het hoofd van een Sioux-Indiaan uit Noord-Dakota en een vrouw die in zeven stukken gesneden is, hebben allemaal met elkaar te maken in het universum

van Wim Helsen.

Hij speelt een nare en enge man, absoluut. Maar toch. Aan deze man zitten ook goede kanten. Als hij op de muziek van Al Jarreau's 'Roof Garden' danst, is hij innemend. Als hij rommelig en binnensmonds Jacques Brel's 'Ne me quitte pas' zingt, is hij ontwapenend. Zijn vrouw mag niet bij hem weggaan, wij, zijn volk mogen hem niet verlaten. Heel even zien we zijn kwetsbare, twijfelende kant. Wim Helsen hunkert naar samen, maar weet tegelijkertijd niet goed hoe dat moet.

Net als zijn eersteling is 'Bij mij zijt ge veilig' zorgvuldig gecomponeerd. Met aandacht voor zowel vorm als inhoud. Fijnzinnige grappen wisselen net zo makkelijk grove af.

Hier en daar gaat hij te lang door, waardoor het verhaal wat aan kracht inboet. Maar het blijft een bijzondere reis die je met Wim Helsen kunt maken, hij brengt een ode aan de verbeelding. Maar of je echt veilig bent...

Rinske Wels

Wim Helsen.

